

ת"פ 4468/00 - משה אביטן נגד מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 4468-00 מדינת ישראל נ' אביטן

בפני
המבקש
משה אביטן ע"י ב"כ עורכי הדין אביטן שלמה ומורן בוקובזה
- דמרי

נגד
המשיבה
מדינת ישראל - המרכז לגביית קנסות
(פרקליטות מחוז דרום - אזרחי)

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פקודת המאסר, עקב אי תשלום קנס.
2. יצוין כבר ברישא של החלטה זו, כי בהחלטה מיום 25.3.2014, הוריתי על מחיקת הבקשה, בשל חוסר מעש מטעם המבקש, ואולם נוכח העובדה שהמבקש הוסיף והגיש בקשות נוספות לאחר מכן, ולאחר שנתקבלו תגובות והגם שהבקשה נמחקה זה מכבר, כמפורט בהחלטה מיום 25.3.2014, והגם שנוכח החלטת המחיקה, לא היה מקום להוסיף ולהידרש לבקשה, חרף האמור לעיל, אדרש לגוף הבקשה.
3. בקצה המזלג יצוין, כי ביום 4.9.2001, נגזר דינו של המבקש בהליך דנן, ובין השאר, חויב לשלם קנס בסך ₪ 6,000 או 50 ימי מאסר תמורתו.
4. בגזר הדין צוין כי הקנס ישולם ב - 6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 15.10.2001 (גזר הדין ניתן בנוכחות המבקש ובא כוחו, ואין טענה להעדר ידיעה).
5. ביום 1.9.13, הגישה המשיבה, בקשה להוצאת פקודת מאסר, תוך שציינה כי הקנס לא שולם, וכי גם תוספת הפיגורים שהצטברה מאז לא שולמה. ראוי לציין כי המשיבה צירפה העתק של איגרת שנשלחה למבקש שעניינה התרעה כי עליו להסדיר את חובו (קרן הקנס + תוספת פיגורים + הוצאות גבייה) בטרם תוצא פקודת המאסר.
6. ביום 23.10.13 הוצאה פקודת מאסר, כנגד המבקש.
7. ביום 22.12.13, הוגשה מטעם המבקש, בקשה שכותרתה: "**בקשה דחופה לביטול צו הבאה**". ובהמשך, לאחר שב"כ המבקש נתבקשו להבהיר הבקשה מקום שלא תלוי ועומד כנגד המבקש צו הבאה,

הוגשה הבקשה דנן, שכותרתה: **"בקשה דחופה לביטול פקודת המאסר אשר הוצאה מכוח גזר הדין מיום 4.9.2001"**.

8. לאחר הגשת הבקשה דנן, הוגשה בקשה נוספת מטעם המבקש, שעניינה בקשה לעיכוב ביצוע פקודת המאסר, אשר לא נתקבלה, ולמעשה, פקודת המאסר תלויה ועומדת כנגד המבקש מבלי שעוכב ביצועה.

9. בקצה המזלג, יצוין כי הבקשה נסמכת בעיקר על פרק הזמן הרב שחלף מאז מועד מתן גזר הדין, וכן על כך שכפי שנרשם: **"המבקש זוכר בוודאות כי שילם את התשלום האמור, אך לאור העובדה כי חלפה תקופה כה ארוכה במסגרתה מעולם, אבל מעולם, לא פנו למבקש לגביית החוב, לא שמר המבקש את קבלות התשלום"**.

10. כבר עתה ראוי לציין כי הבקשה הכוללת טענה עובדתית, לפיה המבקש שילם את הקנס, לא שמר את הקבלות ונסמך על זכרונו, כלל לא נתמכת בתצהיר, ועד עתה לא הוגש כל תצהיר מטעמו של המבקש לעניין אותה טענה עובדתית (או כל מסמך אחר התומך בטענה זו מלבד אותה פסקה כמפורט לעיל, אשר צוינה בבקשה עצמה).

11. ב"כ המבקש לא חלקו על כך שהעונש לא התיישן, לא חלקו על הסמכות להוציא פקודת מאסר, מקום בו הקנס לא שולם, ואולם טענו כי: **"מעיקרון תום הלב נגזר, כי הזוכה אינו רשאי לישון על זכויותיו ועליו לפעול באופן סביר לקבלת סעד המימוש"**. בהמשך הוסיפו ב"כ המבקש וטענו כי: **"טענות המבקש למעשה לביטול פקודת המאסר, נובעים מדוקטרינת השיהוי, שמקורה בדיני היושר ... היות והמבקש זוכר כי שילם את הקנס האמור ... אך לאור השנים הרבות שחלפו, לא נשמרו הקבלות האמורות"**.

12. המשיבה בתגובתה, ציינה כי כנגד המבקש פתוחים במרכז הארצי לגביית קנסות אגרות והוצאות 9 תיקים שונים שעניינם 9 קנסות שונים, וכי סך חובותיו של המבקש במרכז, עומד על סך כולל של כ - 68,000 ₪. המשיבה עמדה בתגובתה על כך שהקנס לא שולם במועדו.

13. המשיבה צרפה לתגובתה העתקי מסמכים המלמדים על כך שנשלחו למבקש מספר דרישות לתשלום, ואף צרפה העתקי אישורי מסירה, לרבות משנת 2008, וציינה כי החל משנת 2011 (במועדים שפורטו בתגובתה), הוטלו עיקולים כנגד המבקש.

14. המשיבה טענה כי רק משמשלוח דרישות תשלום החוב לא הועילו ורק לאחר שהעיקולים שהוטלו לא הועילו, נתבקשה הוצאת פקודת המאסר, והדגישה כי: **"יוטעם כי לשם ביטול של פקודת המאסר, על החייב לשלם את קרן הקנס, ולאחר מכן, על פי סעיפים 5 ב' ו- 5 ג', לחוק המרכז (לגביית קנסות, אגרות והוצאות), יוכל הוא להגיש בקשה לביטול/הפחתה ופריסה של ריבית הפיגורים שהצטברה"**.

15. ב"כ המבקש נתבקשו להגיש התייחסותם, תוך שצוין בהחלטת בית המשפט מיום 12.3.2014, כי: **"מובהר כי אין באמור, בכדי לעכב ביצוע פקודת המאסר"**. ומשלא הוגש דבר, ניתנה החלטה נוספת ביום 25.3.2014, כי: **"משעך עתה לא הוגש דבר מטעם ב"כ המבקש, אני מורה על מחיקת הבקשה"**.

לביטול פקודת המאסר."

16. לאחר האמור לעיל, ולאחר מחיקת הבקשה, הגיש המבקש מסמך שכותרתו: **"תשובה לבקשה לביטול פקודת מאסר"**. המבקש חזר באותה בקשה על טענתו העובדתית אשר כאמור לעיל לא נתמכה בכל תצהיר, כי למיטב זכרונו, שילם את הקנס: **"אך אין בנמצא קבלות"**. והוסיף וטען כנגד מחדלה של המשיבה (לשיטתו) שעה שציין כי: **"המשיבה לא הראתה אף לא פעולה אחת, אשר ביצעה מיום בו ניתן גזר הדין משנת 2001, והדבר לכשעצמו אומר דרשני.... אילו באמת סברה כי המבקש לא שילם את הקנס מכוח גזר הדין משנת 2001, כמובן שהייתה פועלת כנגדו, הרבה קודם לכן ... לא ניתן לצפות מאדם לשמור קבלות בעבור תשלום, תקופה של למעלה מ - 12 שנה..."**.

17. ביחס לאישורי המסירה שצורפו לתגובת המשיבה, נטען על ידי המבקש, כי באותה עת לא התגורר באותה כתובת, החתימה אינה שלו, וכי חלקם חזרו בציון "לא נדרש".

18. הצדדים הגישו בקשות ותגובות נוספות כאשר בקצה המזלג טענת המשיבה היא, כי עד היום לא צורפו כל אסמכתאות המלמדות כי הקנס שולם, המשיבה עמדה על טענתה כי בהתאם לרישומיה הקנס לא שולם, וכי נקטה בהליכים לרבות עיקולים.

19. בנוסף טענה המשיבה כי הסדר תשלום חובות שנערך בין המבקש לבין המשיבה ביחס לכלל חובותיו, בוטל עקב אי עמידה של המבקש בתשלומים שנקבעו בהסדר.

20. סבורני כי דין הבקשה להידחות, גם לגופה.

21. מקום בו המבקש טען טענה עובדתית כי שילם את הקנס, אך נמנע מלצרף כל אסמכתא, ואף נמנע מלצרף תצהיר, ביחס לטענתו העובדתית, הרי שעל פניו משאותה טענה עובדתית אינה נתמכת לא בתצהיר ולא באסמכתאות אחרות לרבות קבלות, הדין היה לדחות את הבקשה, ולו על בסיס זה.

22. עיקר טענתו של המבקש נוגעת לפרק הזמן שחלף מאז מתן גזר הדין ועד להגשת הבקשה להוצאת פקודת מאסר, תוך שלשיטתו, המשיבה שקטה על שמריה, ועל כן מששקטה על שמריה, כיום דיני היושר ובהמשלה ההגנה מן הצדק, מצדיקים קבלת בקשתו. דא עקא, שכעולה מתגובת המשיבה וצירופותיה, המשיבה לא שקטה על שמריה משך כל תקופה זו, שלחה דרישות תשלום, ואף פעלה להטלת עיקולים, וזאת החל משנת 2006.

23. הטוען להגנה מן הצדק, אינו יכול להיזקק לטענה זו אם ידיו אינן נקיות. גם אם לשיטתו לא קיבל את דרישות התשלום (בהינתן טענותיו כנגד אישורי המסירה שצורפו לתגובת המשיבה) הרי שלכל הפחות ידע על אותה מחלוקת בדבר תשלום הקנס, לאחר שהוחל בהליכי הטלת העיקולים. המבקש שקט על שמריו נמנע מלהגיש כל בקשה לעניין ביטול אותו חוב, נמנע מלהעלות כל טענה על תשלום הקנס, וזאת גם לאחר שהוחל בהטלת העיקולים, ולמעשה, שקט על שמריו עד אשר הוצאה ונחתמה פקודת המאסר.

24. סבורני כי בנסיבות שתוארו לעיל, משטענתו העובדתית של המבקש לא נתמכה לא בראיה ולא בתצהיר, משהמבקש הטוען להגנה מן הצדק, נוכח (שיהייה הנטען על ידו) של המשיבה, בתחילת הליכי הגבייה, שקט בעצמו על שמריו גם לאחר שהוחל בהליכי הגבייה, ומשהמשיבה הציגה ראיות לפיהן לא שקטה על שמריה אלא פעלה החל משנת 2006, לגביית הקנס, תוך שפעלה אף להטלת עיקולים, בלא שהמבקש טרח ולו לאחר שהוטלו העיקולים להגיש כל בקשה, הנוגעת לחוב או להעלות כל טענה בדבר תשלום הקנס, אז, עת הוטלו העיקולים, המבקש אינו יכול היום לטעון כנגד המשיבה על שיהוי מטעמה שעה שהוא עצמו השתהה בהעלאת טענותיו כאילו שילם את הקנס עד לאחר הוצאת פקודת המאסר. סבורני כי בנסיבות אלו, ובהינתן האמור לעיל, אודות העובדה שהטענה העובדתית לא נתמכה לא בתצהיר ולא בכל ראיה אחרת, דין הבקשה להידחות.

25. הגם כך, בשולי הדברים יצוין כי, מקום בו המשיבה החלה לפעול לגביית החוב, אך ורק בשנת 2006, פעלה להטלת העיקולים אך ורק בשנת 2011, ולבסוף, ביקשה את פקודת המאסר רק בשנת 2013, הרי שעל פניו, גם אם לא שקטה על שמריה כנטען בבקשה, עדיין לא פעלה בזריזות רבה. סבורני כי אין זה ראוי שהמשיבה תצא נשכרת ביחס לתוספת הפיגורים (המצטברת בהתאם לפרק הזמן שחולף), כתוצאה מהאיטיות בה פעלה, ולפיכך, מקום שקיימת סמכות מקבילה, יכול והיה מקום לשקול הפחתת תוספת הפיגורים או אף ביטולה, בכפוף לתשלום קרן הקנס, אך לא הוגשה בקשה שכזו ולא נמצאת בקשה שכזו בפני. לעניין זה, יצוין כי המשיבה עצמה הציעה אפשרות זו בתגובתה, וסבורני כי אכן מדובר בהצעה ראויה, ועל כן טוב יעשה המבקש, אם יפעל בדרך זו, של תשלום קרן הקנס ולאחר תשלום הקרן יגיש בקשה מכוח הוראות סעיפים 5 ב' ו- 5 ג' לחוק המרכז הארצי, לגביית קנסות אגרות והוצאות, ביחס לתוספת הפיגורים.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ה' אב תשע"ה, 21 יולי 2015, בהעדר הצדדים.